

Եղիշե Չարենց

Երազ տեսա...

Երազ տեսա. Սայաթ-Նովեն մոտս էկավ սագը ձեռին,
Հրի նման վառման գինու օսկեջրած թասը ձեռին,
Նստեց, անուշ երգեր ասավ՝ հին քամանչի մասը ձեռին,
Էնպես ասավ, ասես ուներ երկնքի ալմասը ձեռին:

Ու էն երգին օրոր-շորոր, ինչպես հուրի, ատլաս ու խաս,
Երագիս մեջ գոգալն էկավ՝ ինքն էլ վառման քաղցր երազ.
Նագանք արավ, Սայաթ-Նովի սիրտը լցրեց միրգ ու մուրազ,
Կանգնեց-մնաց՝ դենքից քաշած օսկեկարած խասը ձեռին:

Նայեց-նայեց Սայաթ-Նովեն, ամպի նման տխուր մնաց,
Ասավ՝ Չարենց, էս գոգալից սրտիս մե հին մրմուռ մնաց.
Միրտս վառվեց, մոխիր դարձավ՝ ինքը կրակ ու հուր մնաց.
Դո՛ւ էլ նրա գովքը արա, որ գա՝ օսկե մագը ձեռին:

Էսպես ասավ Սայաթ-Նովեն ու վեր կացավ, որպես գիշեր,
Գնաց նորից տխուր ու լուռ՝ սիրտը հազար մուրազ ու սեր,
Երագն անցավ դո՛ւ մնացիր, պատկերքը քո մնաց լուսե,
Մեկ էլ իմ խեղճ սիրտը մնաց՝ Սայաթ-Նովի սագը ձեռին: